

uagtet vilde det vel være urimeligt at vente, at den skulde være et ganske fejlfrit Arbejde, som alle kunde give deres Tilslutning. Naturligvis vil de, der enten i det hele er imod en Reform eller dog kun mere eller mindre modstræbende og uvilligt gaar med dertil, have en Mængde Indvendinger at gøre paa snart sagt alle Punkter; men selv de, der er Venner af en Reform, vil nok med større eller mindre Berettigelse kunne fremføre visse Anker mod Planen. Ogsaa jeg finder, at den har enkelte og det endog væsentlige Svagheder, som jeg ikke skal undlade at paapege; men samtidig vil jeg rigtignok tage den i Forsvar mod forskellige efter mit Skøn uberettigede Angreb, som jeg véd, rettes mod den.

Der er da først her, at tale om *det principielle Hovedspørgsmaal*: hvorvidt der i det hele er nogen Fare ved at tillade Indførelsen af en saadan ny Retning til Studentereksamen som den, der her er foreslaaet. Herpaa mener jeg, at der bestemt maa svares nej.

Det maa her for det første bestemtes fremhæves, hvad enkelte synes at ville lade upaaagtet, at den nye Retning kun fremtræder med Krav paa at stilles ligeberettiget med de to allerede bestaaende og slet ikke tilsigter at knuse dem; for saa vidt de enten ved deres eget indre Værd eller ved de Fordele, de ellers byder for den videre gaaende videnskabelige Uddannelse, har Kraft nok til fremdeles at holde sig oppe, har vi, som er den nye Retnings Talsmænd, ikke det mindste imod, at de vedbliver at bestaa. Vi vilde endog gerne se dem stillede saa gunstigt som muligt i Vædestriden med den nye Retning derved, at de fik Lov til fra denne at optage saadanne Forbedringer i deres Undervisningsplan, som paa forskellige Punkter kan indføres i den, uden at deres specielle Karakter forandres derved. Hvad særligt den sproglig-historiske Retning angaar, som nærmest svarer til den gamle klassiske, vilde det være værd at overveje, om man ikke kunde give den større Livskraft og bringe den nærmere til dens Ide ved at tildele dens værdifuldeste Fag, Græsk, den overvejende Rolle ved Undervisningen, der hidtil har været forbeholdt den mindre værdifulde Latinundervisning.

Dernæst vil Studenterne af den nye Retning uden videre kunne gaa fra Skolen over til de fleste Fagstudier ved de højere Læreanstalter. Det juridiske, medicinske og filosofiske Fakultet har erklæret, at de kan modtage dem straks, som de kommer fra Skolen, uden at kræve nogen Tillægsprøve som Mellemed. Skulde der, hvad der vist kun ganske undtagelsesvis vil blive Tilfældet, findes Studenter af denne Retning, der bestemmer sig til at studere græsk og latinsk Filologi, vil naturligvis Studietiden blive noget længere for dem (ligesom nu for Studenter af den matematiske Retning) end for dem, der kommer fra den sproglig-historiske Retning; men saadanne Undtagelser kan man selvfølgelig ikke regne med, og vedkommende maa trøste sig med, at den Tid, de i Skolen har anvendt paa de nyere Sprog, ingenlunde er spildt, idet et ordentligt Kendskab til disse Sprog stadig bliver mere nødvendigt ogsaa for den, der vil studere klassisk Filologi. Det teologiske Fakultet vil ikke kunne modtage Studenter af den nye Retning uden en Tillægsseksamen i Latin og særlig Græsk; men da det dog maa holdes disse Studenter noget til Gode, at de har erhvervet sig langt fyldigere Kundskaber end de sproglig-historiske i de nyere Sprog, hvis stadig tiltagende Nødvendighed ogsaa for teologiske studerende vistnok er uomtvistelig, og da de fremdeles gennem Oversættelseslæsning vil have faaet en rigeligere Kundskab end nu til Oldtidslitteraturen, vil denne Tillægsseksamen kunne gøres meget let, idet det blot gælder om at bibringe de studerende den Sprogkundskab, de maa have for at kunne følge med ved de eksegetiske Forelæsninger. Ogsaa til de matematiske og naturvidenskabelige Studier, der drives ved Universitetet og polyteknisk Læreanstalt, vil man sikkert meget godt kunne modtage Studenter af den nye Retning, idet man let vil kunne indrette Begynderkursus, der direkte fortsætter Skoleundervisningen. At endelig de ikke ganske faa Studenter, der fra Skolen gaar ud i det praktiske Liv, vil være bedre tjente med at have modtaget deres Undervisning efter den nye Retnings Plan end i nogen af de to gamle Retninger, kan vistnok ingen benægte.

Der er endelig mod den Undervisningsplan for den nye Retning, som her foreligger, bleven fremsat en principiel Indvending, som næppe er kommen frem tidligere under den lange og indgaaende Debat, der har været ført om Reformspørgsmaalet, og som det derfor vil være nødvendigt at prøve for at se dens Betydning og Gyldighed. En af Hovedtankerne i Reformforslaget er jo den, at man i Stedet for den latinske og græske Litteratur, som man hidtil har benyttet ved Undervisningen